

חבל על זמנך מר מובארק

איוה כפי: החזרנו את סיני, הרסנו ישובים, טרנספרנו מתיישבים, ויתרנו על הנפט, מסרנו שדות תעופה עזבנו את החרים... ומובארק צילצל לשמיר — הללויה: ●●● אגב בכל "סיכומי העיסור" שנחתו עלינו לקראת ראש השנה, הטלפון של מובארק לשמיר היה מאורע יותר משמעי' חיי מהנסיגה מסיני. הענין הלך חלף לו כמו התאונה בצומת הבונים, כמו חטיפת ה"אקילה לאורו" כמו קריסת מסגרת חסן בכיפו. ●●● לקח למוח האנגליטי של שר הבטחון שלנו 22 חודשים וכמה עשרות פיגועים כדי להחליט על הוצאת תנועת ההתנגדות האיטלאמית (החמאס) אל מחוץ לחוק. ●●● לפעמים נרמה שקצב החשיבה האנגליטית של "המוח" רבין, איטי יותר מקצב הריבוי של ירדו הנוכח ברלב שהוא במקרה גם שר משרתנו. ועם צמר "שולפיים" זריזים אלה מנהל "הראש היהודי" מלחמה כנגד האינתיפאדה. ועוד חושב לנצח. ●●● אלה האנשים, זה התפקוד ואלה התוצאות... ●●● לא פלא שאליים פרייג' מתוודה מעל דפי "העיר" ואומר: "אני מאמין ברבין". ●●● מי שראה את סצינת הקיעת "השלוה בסרט" "אייק (לא שרון) הויקינג" (בעוד שקברניטי האי, בעיצומה של אותה שקיעה, טוענים נחרצות שמעולם מצבינו לא היה טוב יותר") עוד עלול לחשוב שחבורת מונטי פיטון חיה בסתר בישראל, אם לא מנהיגה את המדינה. ●●● לראות כדי להבין. ●●● פסוקון השבוע שייך ללא ספק למוטי קירשנבאום (שגם אותו קיבלנו ב"העיר" להנעתת ומננו בראש השנה). התבררם נורא נהנו לקרוא את קירשנבאום משרטט גבולות: "עם כל הכבוד לחיבר, קצת קנה מידה. אנתנו רכגים שערפאת יודיע שהוא מגנה את השריפה ככרמל. באמת, הרי יש גבול". ●●● שרפו לנו את הכרמל, ריחמו על חיפה וחסו על בתי היוקוק, ואנו דורשים גינוי מהחביב ערפאת. באמת חוצפה ישראלית. היכן היו אנשי זכויות האדם, "אמי נסטי ישראל", "בצלם" ושאר אנשי המצפון ומצפן כאשר התחככו השבוע שרינו ומכובדנו עם נציגי המשטר הסיני שחיסל בפקודה אחת אלפי צעירים סינים, שוחרי דמוקרטיה, בכיכר השלום השמימי. ●●● זו אופנה עולמית לירוק בפניהם של גזענים אפריקנים וללחץ בחום ידיהם של רוצחים סינים. בין אופנה עולמית לארגוני שמאל מקר מיים אנתנו תמיד בראש פרימת ה- IN ●●● פרסום ספרו החדש של יונתן שפירא בו הוא מנתח את השפעת התרבות הפולנית על תנועת החרות, הוא זה שרדינו ככל הנראה את מנהלי "החברה הממשלתית למדליות ולמטביעות" להעניק את המדליה הראשונה, שהונפקה לציון אלף שנים ליהודות פולין, דווקא למנחם בגין שהוכתר כמלך הפולנים" ולא לחיים הרצוג, הנפוש בכרם האוכים דים". ●●● מעניין אם על "המדליה הפולנית" מוטבע קרפיון. ●●● פייסל חוסיינו ו"ד"ר סרי נוסייבה, "הגאורים" מבין מנהיגי האינתיפאדה, סירבו השבוע לגנות רצח "מש" תפי פעולה". ●●● הם הצדיקו תחביב זה, הנפוץ בקרב האוכים לוסייה הערבית. "שוחרת הדמוקרטיה", היושבת חמש רקות מכפר סבא. התייצבותם הגאה לצד תלייני השטחים רק תוספי ליחס המוכרך, האוהד והסלחני שזוכים לו השניים אצל מגיני לוחמי זכויות האדם הישראלים. ●●● ע"פ אמות המידה של אותם אנשי "קומנרו זכויות", המשת"פ אינו אדם ולקרובו אין זכות לחיות. ואם נרצחים כמה עשרות חפים מ"פשע" בטעות, משק כנפי הוועוע לא יחלוף במשרדי המשתפיים" היהודים העוסקים בציידי אינטנסיבי של חיילים. הרי המטרה מקדשת את כל האמצעים כל עוד המהפכה היא פלסטינית. ●●● בסקר "מודיעין אזרחי" לכבוד ראש השנה בדקו מיהו "האיש השנוא ביותר במדינה". את הסקר מוביל מי לא הו"ד הנצחי, ממציא המינוחים המומים, שימעון פרס, שיש עוד כאלה החושבים שאפשר לנצח איתו בחירות בישראל. ●●● החברים היו ששים להלאות אתכם בעוד ניתוחים לולא המסקנה העיקרית מהסקר: מלמדת: לא העיתונות היא המשניאה או מאדירה את מנהיגיו אחרת התוצאות לא לגמרי אחרות כפי שאולי קיוו כמה פוליטיקאים משופעי מסעות פרסום. ●●● ואולי, זה הזמן (והחתיים), לחשוב נפש שיגלה את הסיבות לפער העצום בין מה שהע"י תונים כותבים על מנהיגיו, בכיכרם, בשליחותם או למורת רוחם, לבין מה שהע"י חושב עליהם. חשבון נפש של "המנהיגות" כמו חשבון נפש של "העתונות". ●●● גמר חתימה טובה: ●●● החברים של אופירה ■

נ.ב. כששמיר הציע לעיראקים לפתוח משרד אינטרסים בישראל, מעניין אם הוא חשב על המיקום. רמת השרון למשל.

שאל אותם גם מה יצא? הם מחכים למימוש הבטחות שמעון, דיבורי המערך, מחכים לעבודה, כמו שהתעשייה מחכה לחלופות ואנו "ללביא 2000". אתה יודע למה חוסני?

כי עסקים בינלאומיים עושים עם מי שמדבר ת'כלס וגם עושה ת'כלס. כי שלום עושים עם מי שמסוגל לעשות שלום. כי חולשה מביאה תוקפנות ואיתנות מביאה כסוף שלום. כך חולשת קרטס הזמינה תוקפנות חרי מייניסית וכך שמרנות ריגן הביאה להתקרבות והתפייסות רנג סיאו פינג וגורבצ'וב. כך הסנות רבין והתנצלות מצנע הומינו את המשך תקפנות האינתיפאדה. וכך הביאה איתנות בגין את סאדאת לשלום. ואם היה קם סאדאת מקברו, היה אומר לך שבמקום להשחית זמנך על יצחק ושמעון תקריש אותו ליצחק, ולמישה, לרוד ולאריק, לקצב ולמילוא. על כל דקה למערך תקריש שעה לליכור. כי בלי הליכור אף אחד לא יכול. כי רק הליכור יביל.

אילו יכל היה סאדאת קורא לך לבית הקברות ושם מיעץ לך: דבר לעצים ולא ל"רבינים", דבר לאכנים ולא לפיסים. כי מהעצים ומהאכנים אתה לפחות יודע מראש שלא יצא לך כלום... ביום ה' אתה תתחיל להבין. בישיבת הקבינט, כמו גם בשבוע שאחריה אתה תתחיל סוף להבין מה שחוסני כבר שכה. שבנישאל יש ראש ממשלה ושמו יצחק שמיר. אמנם טעם, אמנם סכלני ומבליג, אך בלעדיו אתה לא יכול (!). לך לוושינגטון וגם לפריס, ללונדון וניוירוק ודבר לא יעזור. בקרית הממשלה בירושלים, בקגמה השניה, אחרי שאתה עובר את החדר של חוזה, תגית ושלומית אתה פוגש את האדם שהוא נבחר העם, הוא המפתח, והוא גם הקובע. שמו יצחק שמיר.

או בחודשים הבאים, כשיזומך תהפוך להיסטוריה עתיקה ועשר נקודותיך למוצג ארכיאולוגי, אתה כבר תבין מנסיונך שלך, שבנישאל רק הליכור יביל.

חוסני יקר! אני מצטער שאני כותב כל כך מאוחר, היום ולא לפני שלושה שבועות. פשוט הייתי עסוק בקריאת כל השנות טר"ב שהציפו את תיבת הירוא. אבל מוטב מאוחר מאשר אף פעם לא.

אני משוכנע שחזרת למצרים שבע רצון מהביקור בארה"ב. סך הכל המאמצים הדיפלומטיים לשלום אף פעם לא היוקו בדרך (לת)שלום. בדרך לסיוע מ' ארה"ב.

אני חיב לומר לך שאני פשוט לא מבין אותך. אתה נשיא מדינה כה גדולה, צפופת אוכלוסין ורוויית בעיות, מכובד שעות כה יקרות על שמעון יצחק. שעות שיכלו להיות מוקדשות לפתרון בעיות העוני וה' רעב במצרים, לסיום המאבק התוך ערבי כסודן, מבוכות על מגיעים ריי קים עם מי שכבר הוכיחו שאינם מסוגלים.

שמעון יצחק ופעם יצחק ושמעון כבר הוכיחו כשהיו מה שאינם עוד, שהם אינם יכולים. בשנות הבעים כשעמדו בראש המדינה, לברם, לא קלטו את מה שבגין קלט מיד עם הבחרו. הוכיחו כבר אז שהם אינם מבנים אינם יודעים וגם אינם מסוגלים להביא שלום. סאדאת קורמך קלט מיד שעם המערך יש ריבורים יפים על שלום ואחוזה, דיבורים "תכליתיים" על תכניות ויוזמות על ניירות ועל נקודות וכו' חוסני, איך אתם אומרים? קלאם פארי, דיבורים ריקים. שום ת'כלס. לכן הלך אנואר אל מנחם. הלך אל מי שרוצה וגם יכול, הלך אל בגין ודבר עם שלום.

איך אומרים בערבית. איוהו חכם הלומד מנסינום של אה"רים? שאל חוסני את ידיך המלך, חוסני, על פגישותיו החשאיות עם שמעון. שאל גם את המלך ממערב, את חסן. שאל את הסובייטים וגם את האמריקאים: כמה "הבנות עמוקות" וה"הסכמות מלאות" וה"תכניות מפורטות", היו להם עם שמעון ומפלגתו? שאל על תכנית מרשל ואלון ולונדון,

טובע האדם

עמדה חרמשמעית, ברורה ואקטיבית. "ערב חדש" ו"מבט", משמיעים, באופן בלתי פרופורציונלי לחלוטין, את עמדתו תיהם של פרסידבידיבילין המצטיירים כמי ששועטים אל "הסכם שלום" בלתי נמנע. הצורך הנפשי להידבר עם אש"ף מקבל הילה של קדושה כמו בעלי דחף לאו ברכיבוש להיפטר משטחיה של ארץ ישראל.

בולטת בחסרונה הופעה שהיא אנטייתו: יוזמת, תוקפת ומטרפדת. המעידה כי לא רק שזו לא הדרך, אלא שיש אפשרויות אחרות, חיוביות, נושאות שלום והסדרים לטווח הארוך. גם כאשר המערך לא יתפוך ככונס הנכסים של מדינת ישראל.

נחש נוער להכיש, עקרב לעקוץ והמערך להכוכ בכסאות-השלטון. תולדותיהן של ממשלות האחרות מתמצות בתהליך עקבי: כאשר פרס מכהן כראש הממשלה הוא עוסק במדיניות החוץ, כי יש לךך נגיעה" לתפקידו. כשפרס מכהן כשר החוץ לבטח הוא עוסק בעניני החוץ, כי זה עיקר תפקידו. כשפרס מכהן כשר אוצר, הוא עוסק בעניני החוץ, כיון שאינו צריך "רשיון פוליטי" מאף אחד על מנת לעסוק בעניני החוץ. העיסוק האינטנסיבי בעניני החוץ צמוד לארועי הפנים. סמוך לבהירות, מופרים כמעט כל כללי המשחק לגבי הסכמים קואליציוניים. סמוך לבהירות לרשויות המקומיות, יש התעוררות חדשה לניגוח ממשלת האחרות. ועתה, סמוך לבהירות להסתדרות, נעשה מסע מכירות חסר תקדים, עם ג'נגל "עשר הנקודות" בהשתתפות חוסני מובארק, אגב רתימתה של הטל"ויה הישראלית כ"רץ" כנוע וחוזק. יש להודות, מבחינת עורמת השלטון ותחושת העתוי, עולה המערך על הליכור לאין ערוך. קולו של ראש הממשלה נשמע רק כאשר הוא מגיב לדברי המ"מ שלו. המחנה הלאומי כולו מגיב באמירות קלושות, פולמוסיות-מפולגות, שאין מאחריהן